

ærede Finansminister. Vi have nemlig udtalt os for, at der nu skulde „adjungeres“ den nuværende vestindiske Bestyrelse nogle sagkyndige Kræfter, og dertil have vi søiet nogle Ytringer, som kunne tyde paa, at den høitærede Finansminister havde sluttet sig til en saadan Række. Jeg skylder imidlertid at erkjende, at den høitærede Finansminister ikke har udtalt sig saaledes for os. Det var vort Ønske at faae dette rettet og gjort rigtigt derved, at vi havde sagt, at man ligeledes kunde tænke sig, at saadanne Kræfter blive stillede til Guvernørens Raadighed, og i denne Række har den høitærede Finansminister under vore Samraad erklæret sig enig. — Jeg tilstaar, at, da denne Lov blev forelagt Rigsdagen, fandt jeg, at det var et Minimum af, hvad der maatte gøres for Bestindien, og jeg betragtede den egentlig kun som en Slags a conto Betaling paa de Lovforetagender, der maatte ske for at raade Bod paa de store Ulemper, hvorunder hele vor vestindiske Koloni og dens Samfund lide. Det er jo nemlig langt fra tilstrækkeligt blot at sørge for Ordningen af Militærvæsenet og dermed for Betryggelsen af Ro og Orden derude. Der er mange andre Spørgsmaal, som ligeledes maatte gøre sig gjældende, og jeg var som sagt ikke utilbøielig til næsten at ville bebrejde den høitærede Finansminister, at han ikke strax var gaaet videre i denne Sag; men jeg maa erkjende, at, efterat jeg har set, hvorledes denne Sag er bleven behandlet, kan min Bebrejdelse i ingen Henseende længere være berettiget imod Ministeren; thi naar det har taget saa lang Tid og kostet saa megen Møje at faae denne lille Lov bragt endog blot til det Standpunkt, hvor den nu er, maa jeg erkjende, at det vilde have været endnu meget vanskeliggjort at komme til noget Resultat, dersom den høitærede Finansminister havde stillet sig større Opgaver. Den Lov, vi have liggende for os, er jo vedtagen af Landstinget ved 3die Behandling den 27de Januar 1880. Det andet Thing har saaledes været 4 Maanedes eller dog paa det Nærmeste 4 Maanedes om at fremme dette Lovforslag. Vi have benyttet Tiden fra Slutningen af Januar eller først i Februar til 18de Juni for at tilvejebringe en Betænkning fra et Udvalg, det er altsaa 5 Maanedes eller i alt Fald $4\frac{1}{2}$ Maanedes, som vi have anvendt paa den. Det forekommer mig derfor, at man ikke med Rette kan besvære sig over, at Regjeringen har gjort for lidt, og selv dette Lidet har jo nu omtrent i 9 Maanedes henligget i Rigsdagen, uden at noget praktisk Resultat er naaet, og jeg søger paany til, uden at der i Diebliffet synes at være nogen lys Udflugt til, at der kan komme et praktisk Resultat ud deraf. Dertil har det maasse bidraget Noget, at denne Lov er kommen ind til os paa en Tid, hvor en stor Mængde af vigtige Sager var henvisst til Prøvelse i Udvalg, og Kræfterne i Thinget synes ikke at være større, end at det har været

nødvendigt at lade enkelte Medlemmer arbejde i 6, 7, 8, ja, jeg tror indtil 10 eller 11 Udvalg, hvilket i væsentlig Grad har baade vanskeliggjort at finde den fornødne Tid til Nøder, og tillige, hvad der er forklarligt nok, optaget hine Medlemmers Arbejdsøine; saaledes er det da slet, at Sager, der i og for sig kunne være vigtige nok, uundgaeligt ere blevne skudte tilside for andre og have maattet lide under, at altfor saa Medlemmer maa udføre altfor store Arbejder. Det forekommer mig, at det, som egentlig er Grundtanken og Grundtonen i Flertalsbetænkningen i denne Sag, er at rette stærke Angreb paa Guvernementet i Bestindien, paa hele den Forvaltning, som nu bestaar derude. Dette anse vi af Mindretallet for at være principielt urigtigt. Det er naturligvis meget muligt, jeg vil endog sige, det er vel ganske sandsynligt, at der er blevet begaaet baade før, under og efter Dyrøret forskjellige Feiltagelser ude i Bestindien, som hellere maatte være undgaaede; men vi misfjendte Forholdene, naar vi herhjemme blot ville anlægge en kritisk Maalestok og ville bryde Staven over dem, som under serligst og vanskelige Forhold have høit den Pligt at handle hurtigt og træffe Bestemmelser, som kunne være store og af indgribende Betydning, uden at de kunne raadsføre sig med Nogen i Hjemmet, og uden altid isorveien at kunne indhente den Bemyndigelse, som maatte behøvedes herhjemme fra. Ikke alene Regjeringen har en Forpligtelse til at sountenere sine Underordnede, naar de ere stillede under saadanne vanskelige Forhold; ogsaa Folkerepresentationen har den samme Pligt. Vi maa ikke glemme, at denne Forvaltning paa Den staar som Moderlandets Repræsentant, og vi ere pligtige til at understøtte den i dens vanskelige Opgave og ikke fælde nogen Dom over den, før end i alt Fald der foreligger uforfæstelige og fuldstændige Vidnesbyrd om, at den enten i Retning af Villie eller Evne har vilst en saadan Mangel, at den ikke kan bruges længere. Med denne Opfattelse fra det ærede Flertals Side hænger en anden Tilbøielighed sammen, som vi anse for at være høit ubehøvedt. Det er den at vende tilbage og paany fordybe sig i alle de uhyggelige Ting, som knytte sig til Dyrøret i Oktober Maaned 1878. Vi anse det for at være en i allehøjeste Grad uflog Foranstaltning, om man nu paany vilde anstille en Række Undersøgelser om Alt, hvad der dengang er forefaldet, Undersøgelser, der ikke alene skulde gaa ud paa at finde den hemmelige og skjulte Traad til den Opstand, som udrød, eller til i al Almindelighed at bedømme, hvorvidt Autoriteterne havde vilst fornøden Konduite og Snarraadighed, men som endog skulde gaa ud paa at prøve de afslagne Rigsretsdomme og dermed fremdrage Alt, hvad der saaledes i hine Dage bevægede sig ovre paa Den. Den ærede Ddsfører, der nu ryfter paa Hovedet ad disse